

[Wilhelm]

ningen af indkomsten til en rimeligere skatteudligning, hvis den overstiger 50 pct. af de foregående 2 års indtægt, at de højst må forskyde $\frac{2}{3}$, at det forudsættes, at de har 105.000 kr. tilbage – for det er det jo i realiteten, når man skal have de 85.000 kr. og mindst skal forskyde 20.000 kr. – osv.? Gælder disse betingelser også for de andre, som socialdemokratiet direkte henviser til og siger at dette lovforslag skal ses på baggrund af? Det vil vi søge at få belyst under udvalgsarbejdet.

Der ligger altså et reelt problem her, som socialdemokratiets lovforslag tager sigte på, og vi er velvillige over for at finde en løsning på det problem.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er enige i, at der kan være problemer for en del mennesker i dette samfund, fordi indkomsten er svingende fra år til år. Vi ved, at det især gør sig gældende for kunstnere, men vi må erkende, at der også kan være andre samfundsgrupper, som har de samme problemer.

Derfor kan man vel spørge om det er berettiget at indskrænke lovforslaget til kun at omfatte kunstnerne, om det ikke også skal gælde andre grupper, som har de samme problemer.

For almindelige lønmodtagere er der ikke de problemer, som her søges løst. Derfor mener vi, det må være muligt at afgrænse området til de mennesker, som har den svingende indkomst, og måske lave en ordning, hvorefter de ikke bliver ramt så hårdt af vores progressive beskatning.

I øvrigt vil jeg sige, at hvis vi laver et proportionalsskattestræk hele vejen op, har vi løst problemet. Så vidt jeg har forstået hr. Lykketoft, er det noget, som hr. Lykketoft arbejder med, og det er da noget, vi andre også gerne ser realiseret hen ad vejen. Så var vi fri for at skulle løse problemet på den indviklede måde, som hr. Lykketoft foreslår her.

Men vi ser på det i udvalget.

Lykketoft (S):

Jeg skal takke for en overvejende velvillig modtagelse, om ikke af lovforslaget i alle detaljer, så af intentionerne. Det er også alt, hvad jeg kunne tænke mig overhovedet at bede om. Jeg vil ikke påstå, at vi med ud-

formningen af dette lovforslag har lavet den rigtige løsning, men når vi har fremsat det som lovforslag, er det, fordi vi syntes, problemstillingen var påtrængende og værd at få drøftet, og mente, det var meget godt at have et udgangspunkt for at drøfte den.

Jeg har personlig været i tvivl om, hvorvidt det var rimeligt at prøve at løse problemet som et skattepolitisk problem. Det er vi altså kommet med et bud på med udgangspunkt i den lov, der faktisk eksisterer i Sverige.

Når vi endte med at mene, at der var behov for en skattepolitisk løsning på dette område, hænger det sammen med, at der er tale om en gruppe borgere, hvis vilkår egentlig bedst kan sammenlignes med de selvstændige erhvervsdrivendes, men som det ville være akavet eller umuligt at sætte på selskabsform. Derfor kan det være ønskeligt at give dem en skattemæssig behandling, der i hvert fald i et vist omfang ligner den, man kan få, hvis man kan bruge selskabsformen.

Jeg vil ikke udelukke, at det, som ministeren var inde på, er lige så fremkommeligt, nemlig at se på den nuværende lov om særlig indkomstskat, § 17, stk. 1. Vi kan måske udvide anvendelsesområdet for den lempelsesregel, der findes dér, eller ændre dens formulering, så den kan løse nogle af de samme problemer.

Jeg synes, vi skal give os tid til at kigge ordentligt på det i udvalget, ligesom vi selvfølgelig, som fru Marianne Bentsen-Pedersen var inde på det, skal kigge på, om vi har en tilstrækkelig klar afgrænsning af, hvad det er for en indkomst, det drejer sig om, og dermed hvilke mennesker der i givet fald skal være omfattet af en skattemæssig lempelse.

Til hr. Wilhelms bemærkninger vil jeg bare sige, at det er klart, at man ikke kan lave det her som en egentlig selskabsbeskatning. Jeg har lagt vægt på, at bestemmelsen fik en udformning, så det var forholdsvis få, der ville kunne benytte sig af den, og at det kun var i tilfælde, hvor der virkelig var tale om meget store udsving i beskatningen. Når vi har en undergrænse på 105.000 kr., hænger det sammen med, at problemet faktisk ikke er relevant for de mennesker, der ikke rammes af progressionen. Hvis de hele tiden holder sig inden for første trin på skatteskaalen, har de ikke noget behov for en udjæv-